

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Варна, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Владислав П. Великов
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20233110204763 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на З. П. Н. ЕГН ***** с пост. адрес гр.Варна, ул. „Добрин Василев“ № 35, против НП № 726915-F723940 от 21.09.2023год. на директора на „Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП Варна, с което му е било наложено адм. наказание глоба в размер на 200лв., на основание чл.264, ал.1, вр. чл. 261, ал.1 вр. чл. 92 от ЗКПО.

В жалбата си въззивникът не оспорва извършеното нарушение, но навежда доводи за неговата маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и моли НП да бъде отменено.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по същество моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно издадено.Отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ВРП, редовно уведомена за датата на съдебното заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

С оглед на събраните по делото доказателства съдът прие за установено от **фактическа страна** следното:

Въззивникът бил управител и представляващ на „ХХМ“ ЕООД с ЕИК 14801910.

На 13.07.2023год. от страна на въззивното дружество била подадена ГДД по ЗКПО за отчетната 2022год. която била заведена с вх.№ 0300И1333686/13.07.2023год.

На 20.07.2023год. при проверка на подадената декларация било установено, че същата е подадена след предвидения в закона (чл. 92, ал.2 от ЗКП) срок за това, който бил до 30.06.2023год.

Прието било, че въззивника като представляващ дружеството е допуснал декларацията да не бъде подадена в законовия срок, което представлявало нарушение на чл. 264, ал.1 вр. чл. 261, ал.1 от ЗКПО вр. чл. 92, ал.1 от ЗКПО и за това нарушение на 28.08.2023год. в отсъствие на въззивника на същия бил съставен АУАН № F723940/28.08.2023год.

Актът бил надлежно предявен и връчен на 07.09.2023год., който в срока по чл. 44 от ЗАНН, чрез пълномощник подал и писмено възражение срещу АУАН с основен аргумент маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Възражението не било прието и на 21.09.2023год. директорът на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП Варна издал атакуваното НП като е приел изцяло фактическите и правни изводи на актосъставителя, приел че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл. 264, ал.1 вр. чл. 261, ал.1 и чл. 92, ал.1 от ЗКПО и на основание чл. 264, ал.1 от ЗКПО му наложил адм. наказание глоба в размер на 200лв.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства приложени към АНП вкл. АУАН, справка от информационния масив, покани, обратни разписки и известия за доставяне, декларация по ЗКПО и др., както и тези представени от въззивника с жалбата в това число извадка от инф. Система бизнес статистика, които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните **правни изводи**:

Жалбата е подадена е в срок, от надлежна страна, същата е допустима, поради което и е приета от съда за разглеждане.

АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица и в сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

При цялостната проверка на атакуваното НП и АУАН въз основа на който е издадено съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно

индивидуализацията на нарушителя. Спазено е от страна на административно наказващия орган на изискването на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Съдът констатира, че актът е бил съставен в отсъствието на въззивника при липса на законовите предпоставки за това. В тази връзка следва да се отбележи, че по делото липсват доказателства същият да е бил канен да се яви за съставяне на АУАН и съответно да не се я явил на определената дата. Това нарушение на процесуалните правила обаче не е съществено, тъй като по никакъв начин не е довело до нарушаване правото на защита на въззивника. Същият е бил запознат със съдържанието на акта, лично го е подписал и е получил препис от него и своевременно в срока по чл. 44 от ЗАНН е подал и писмено възражение срещу него.

Допуснати съществени нарушения на процес. правила съдът не констатира.

Съдът намира, че нарушението е доказано по несъмнен и безспорен начин. На въззивника е вменено извършването на нарушение по чл. 264, ал.1 вр. чл. 261, ал.1 вр. чл. 92 от ЗКПО.

Нормата на чл. 264, ал.1 от ЗКПО предвижда санкция за представляващ данъчно задължено лице, който с действие или бездействие е допуснал нарушение посочено в чл. 261 от ЗКПО.

На свой ред нормата на чл. 261, ал.1 от ЗКПО предвижда санкция за ДЗЛ което не подаде декларация по този закон или не я подаде в срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал.1 от ЗКПО данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък.

Съгласно ал.2 на същия член годишната данъчна декларация се подава в срок от 1 март до 30 юни на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице.

В случая по делото няма спор, че въззивникът е управител и представляващ „ХХМ“ ЕООД ЕИК 14801910. Не е спорно и това, че декларация по чл. 92 от ЗКПО за отчетната 2022год. за това дружество не е била подадена в срок до 30.06.2023г. Горното се потвърждава и от приобщена по делото декларация вх. 0300И1333686/13.07.2023год. Правилно е определено и че след 30.06.2022г. ДЗЛ, чийто представляващ е въззивника е в забава.

И доколкото именно въззивникът е представляващ това дружество, то именно той е следвало да предприеме съответните действия по подаване своевременно на декларацията, което очевидно не е сторил. Проявил е

бездействие поради което и нарушение на чл. 264, ал.1 от ЗКПО е налице.

Що се касае до изложеното в жалбата становище за маловажност на нарушението то не се споделя от съда. Доколкото нарушението е формално по своя характер липсата на правни последици – липсата на ощетяване на фиска и останалите доводи, визирани в жалбата, не обосновават по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с останалите случаи на нарушения от този вид. Следва да се посочи, че макар декларацията да е подадена впоследствие, закъснението от приблизително две седмици не е незначително. В един значителен период от време данъчните органи на държавата са били в невъзможност да проверят дали дружеството е извършвало дейност и какви са финансовите резултати от нея. От друга страна, засегнатият кръг обществени отношения, регулирани от ЗКПО, обусловени от целта на закона, свързана с определянето на годишния размер на данъка, е изведен като специален, под особена закрила и режим. Фискалните правоотношения са особено значими и нарушенията, които ги засягат, са с относително по-висока степен на обществена опасност от другите административни нарушения. Самото деяние накърнява реда и правната сигурност на данъчното документиране, затруднява дейността на органите по приходите и създава усложнения в отношенията на данъчните субекти от една страна, между тях и данъчните органи, от друга. Процесното нарушение е типично за вида си и не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност за установения ред на държавно управление в сравнение с други нарушения от същия вид, което е още един извод за липсата на основания то да бъде квалифицирано като маловажно. Факта, че нарушението е първо за въззивника Поради горното според съда както очевидно и според АНО случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Обстоятелството, че нарушението е първо, е релевантно при определяне на размера на наказанието, но не и за преценката дали случаят е маловажен. Обстоятелството, че дружеството е ползвало счетоводни услуги и, че нарушението се дължи на технически проблеми или забавяния от страна на счетоводителя не е извинително. Отделен е въпроса, че и доказателства в тази насока не са ангажирани (представената разпечатка от бизнес статистика установява само, че отчет е бил изпратен на НСИ на 05.07.2023год.). Въззивникът като управляващ дружеството е бил длъжен да организира дейността си по начин, по който да изпълни задължението към държавата, включително и чрез контрол на счетоводителя по подаването своевременно на отчет в НСИ.

Не води на извод за маловажно нарушение и факта, че нарушението е първо за въззивника. Това обстоятелства следва да бъде отчетено като смекчаващо такова при определяне размера на санкцията. Отделен е въпроса, че от въззиваемата страна са ангажирани доказателства сочещи и на извършено от въззивника друго подобно деяние, касаещо друго ЮЛ.

АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение и е наложил на въззивника следващото му се за него наказание, което определил

в минималния предвиден в закона размер, ако и да е изложил само отегчаващи отговорността обстоятелства. Така наложеното наказание според съда е законосъобразно и съответно на извършеното от въззивника нарушение и в пълнота ще постигне целите на адм. наказания предвидени в нормите на чл.12 от ЗАНН. Следва да бъде посочено обаче, че съдът не споделя становището на АНО, че закъснение да се подаде декларация от приблизително две седмици следва да бъде отчетено като отегчаващо отговорността обстоятелство.

С оглед на горното съдът счита, че атакуваното НП е правилно и законосъобразно постановено, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските.

Разноски се претендират единствено от въззиваемата страна като искането е направено своевременно.

При този изход на спора съдът счита, че направеното искане от страна на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и счита, че на основание 63д, ал.1 от ЗАНН такова следва да бъде присъдено в размер определен в чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/, съгласно препращащата разпоредба на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80лв. до 150лв.. И като съобрази, че в случая делото не е с фактическа и правна сложност изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО в с.з от една страна и от друга това, че делото е приключило в едно съдебно заседание, съдът счита че следва да присъди юрисконсултско възнаграждение на минимума предвиден в наредбата, а именно - 80лева. Посочената сума следва да бъде заплатена от въззивника в полза на ТД на НАП Варна.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.2, т.5 от ЗАНН Варненският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 726915-F723940/21.09.2023год. на директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – Варна, с което на З. П. Н. ЕГН ***** с пост. адрес гр.Варна, ул. „Добрин Василев“ № 35, е било наложено адм. наказание глоба в размер на 200лв., на основание чл.264, ал.1, вр. 261, ал.1 вр. чл. 92 от ЗКПО.

ОСЪЖДА З. П. Н. ЕГН ***** с пост. адрес гр.Варна, ул. „Добрин Василев“ № 35 да заплати на Териториална дирекция на НАП - Варна сума в размер на 80лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____